

familiesammenføring for en bestemt aldersgruppe.

Og så vil jeg godt spørge hr. Søren Søndergaard, om det overhovedet ikke gør indtryk på hr. Søren Søndergaard, at en række af de unge – jeg nævnte et eksempel før, jeg har andre – som dette forslag vedrører, giver udtryk for, at de støtter det, at de er glade for det, fordi det giver dem luft; som nogle af dem altså udtrykte det: Nu bliver vi reddet. Det giver dem mulighed for at blive ældre og mere modne, inden de skal tage stilling til det eventuelle ønske fra forældrene om en ægtefælle fra hjemlandet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, og jeg håber ikke, at det er specielt uklart, at det her forslag omhandler familiesammenføringer, men det har jo med ægteskab at gøre. Det er jo det, det handler om, og derfor er der den sammenhæng, som jeg har prøvet at skitsere, og den sammenhæng kan man ikke tale sig fra.

Hvis man ønsker at blive gift og er under 25 år, kan man fuldstændig frit gøre det. Man kan bare ikke få familiesammenføring i Danmark, og det er det problem, der vil vise sig at være diskriminationen i praksis. Claus vil få dispensation, men Ali vil ikke få dispensation.

Det hænger jo så også sammen med det spørgsmål, som fru Dorte Bennedsen rejser. Fru Dorte Bennedsen siger, at der er mange unge, der er glade for det her forslag, takker for, at det her forslag bliver gennemført. Men det er altså unge, som ikke selv er villige til at sige fra, for hvis de selv sagde fra, så ville et ægteskab kunne forhindres i dag.

Så det er altså unge, der over for alle offentlige myndigheder undtagen altså over for hr. Henrik Svane og fru Dorte Bennedsen, når de mødes med dem, men over for alle andre siger de: Vi er lykkelige, vi ønsker, at det her ægteskab skal eksistere. Problemet er, at dem vil man altså hjælpe ved at sige: Ha ha, I kan godt gifte jer. Det bliver bare ikke i Danmark.

Men eksisterer der så ikke også en mulighed for, at en række, der rent faktisk er lykkelige og rent faktisk ikke har nogen ønsker om at bryde ud, som hr. Henrik Svane og fru Dorte Bennedsen ikke har mødt, også bliver ramt? Jo, selvfølgelig, og derfor er logikken i det her præcis, at det forslag kun kan fungere, hvis det er diskriminerende, hvis det er Ali og Ibrahim, der bliver ramt, mens Claus aldrig bliver det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Søren Søndergaard siger lidt anklagende – og det er så min tolkning, det er muligt, at det ikke var ment sådan – at så drejer det sig om unge, der ikke er villige til at sige fra.

En 18-årig pige, hvad er hendes reelle muligheder for at sige fra? Hun bor hjemme hos forældrene, hun har ikke selvstændig økonomi, hun kan ikke flytte hjemmefra.

Jeg er enig i al rådgivning, al hjælp, alle muligheder for at hjælpe en sådan pige, men det kan da ikke undre én, at det er svært at sige fra.

Det var det, vi oplevede med 1998-loven, hvor vi sagde, at de unge skal sige fra. Og der er det, Udlændingestyrelsen har oplevet, at de kommer ud og afleverer deres ansøgning om familiesammenføring og siger: Vil I ikke godt sige nej? Og når de så bliver indkaldt til møde, og det bliver forældrene også, har de ikke modet til at holde fast ved, at dette her er tvang.

Det er lige præcis den type og gruppe af unge, vi gerne vil hjælpe, plus lave alt det, som hr. Knud Erik Hansen og andre har talt om, rådgivning og krisehjælp og hvad ved jeg. Det er jo ikke et alternativ.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Søndergaard, og så går vi videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg må gentage, hvad Udlændingestyrelsens tidligere direktør, hr. Claes Nilas udtalte i Jyllands-Posten den 3. januar: »Vi har bevidst udvalgt sager, hvor vi havde mistanke om, at de unge ikke indvilligede i ægteskabet, men når man går dem på klingen, så siger de, at selv om ægteskabet er arrangeret, så er de fuldstændig enige med forældrene i, at det er en god idé.« Og derfor var der ikke ét af de 50 ægteskaber, som man havde taget ud, som kunne få den konsekvens, at man kunne sige nej.

Udlændingestyrelsen kan altså ikke konstatere det. Så siger vi i en lov, at de skal konstatere det. På hvilket grundlag, når de ikke kan? Jamen jeg ved godt på hvilket grundlag. Ali og Ibrahim, Claus og Jens, det bliver på det grundlag. Måske bliver det lidt mere forfinet, alt efter hvilken tyrkisk landsby man kommer fra osv. Men det bliver jo det, for der er ikke noget objektivt grundlag, det har vi Udlændingestyrel-